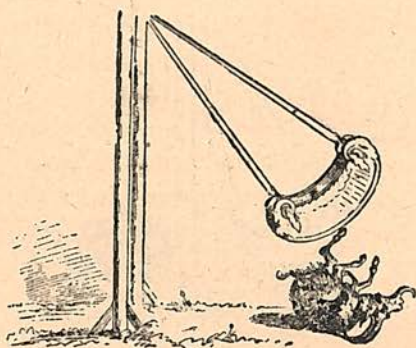




Олеле-е-е, мале, по хубаво бѣше да си стоѣхъ миренъ!

Щ А С Т Л И В Ч Е.

До града, въ гората, на едно малко дървце бѣ кацнѣло хубавичко птиче. Дребенъ дъждъ росѣше отъ горѣ. Крилцата на птиченцето се измокрихъ и то заподскача отъ клонче на клонче, да намѣри нѣкое листо, подъ което да се стгуши. Но на дървото нѣмаше нито едно листо. Подхвъркнѣ на друго дървце, на трето, нѣ сѣ сжщото.

— Какво е това? Не мож да намѣрия нито едно листо на дърветата, гдѣто да се скрия. На всѣкъгдѣ голо, пусто! . . .

Горкото, то не знаеше, или по-добрѣ бѣ забравило, че сега е есень и че нощешний вѣтрѣ свали на земята и останѣлитѣ пожълтѣли листа отъ дърветата.

Дълго хвърка то, до като най-послѣ кацнѣ подъ една стрѣха и се поуспокой. Въ единѣ мигъ дъждѣтъ се прѣсече на снѣгъ. Въ въздуха се виждаше, като да хвъркатъ бѣли пролѣтни пеперудки. Станѣ студено и